

מוגף בית המדרש, ריק וקר האולם
נמלטו הלומדים, בלי נשטע כאן קולם
רק אחד פה. חודשים שיישט כאן כסדר
עלם צעיר ששכח העולם
- מול עיניו ריק נמרא על הסטנדר.

לכדן. לכדן. מי ידע אי הורין
כתונת בד מלבושין, מכנסין, נעלין
ולומד הוא. חודשים יושב כאן במדר
מה יאכל, מה ילביש, איר יעמוש יקירין
כלום. עיניו נמרא על הסטנדר.

פרסות יבשות נשלחות לעיתים
קפוא הספסל ודוקר כמחטים
ולומד הוא והדף הוא מחטים ומשביע
העתיד מעורפל, הספקות מבעיתים
והרמב"ם נהיר ומרגיע.

סופות מלחמה וסופות מושללות
צינה באויר, לבנים הנגות
הי' הביטון מי יצא אל הגג באין כסות לוי
מצטנף בפינה מרוחות לוענות
ושניצין בלי הרף נקשות לוי?

- פה בימים קפואים כוננתי יבכס
בידי מופנף וכולו מפרכס
יחידה היא, זו כסותו לעות, אין שניה לה.
הו היום מחיש, לשבת יחדש
מולצתי שיבש כאן הלילה.

לעולם לא נדע על דמעות שמחה
לעולם לא נדע לילותי שבכה
רק נדע זאת:
מני אז בית הורין לא ראה הוא.
ונייר מכתבים יספר לבדן
על שמחה כי גדל בתורה הוא.

לא, את סוף הסיפור אז כלל לא שיער
ילד בו שבע בודד
לא עיסור תהילה, לא ייחוס או פאר
לזו את הבן המדד.

מול עיניו לא עמדו אז תמונה מאירה
לרגלי ארון קודש מוזהב...
רק סטנדר של עץ ונמרא, ונמרא-
לא מעבר נשא את עיניו.

ואתם שדופדפתם אל סוף הסיפור
אתם שנולדתם אליו
ודיסינים אולי שייש דדר קיצור
וכאילו מובן מאליו.

אתם שזכיתם לעמוד ולכפוף
מול גדלות אין לה קץ ותכלה-
אל תקראו את הסיפור מהסוף
- קראו אותו מהתחלה.

סופות מלחמה שוערות ברחובות
רעמי תותחים והלמות לבבות
תרע"ד, ורועדת הארץ מתמת
בחורים נמלטים, מתפזרות ישיבות
במצות להט חרב ופחד.

והיה זה הילד להיידר צועד
עם שאר חבריו מקפיץ, מרקד
אל הרבי, חושש ילמדו שם ביחד
ואמא בבית, ולב שחוד
בתפילות רק ליידישע-נחת

ארון השולחן וכולם מסביב
הרבי שואל, לייזר מניקה משיב...
- חרף הוא לא אצל פה יפה תפנת
בישיבה מקאמו ורק בה הוא ייטיב
לעלות בתורה כפורה.

והילד מקשיב וליבו בו רחב:
בישיבה הוא ילמד, הוא ושבע שנותיו-
פניבדו שם גדלים בתורה, כר נודע לו
יסע לו לשם, כן יסע כבר עכשיו
ואסו תארזו מוזהר לו.

שומעים השכנים וזקקים הגבות-
על מה זה יסע כה רחוק ויזדזף?
ילמד פה. גם כאן ישיבה יש וסטנדר
בו שבע הילד, תימק הינו עוד
זקוק הוא לבית כסדרו

אך אימו - היא רואה את הזיק בעיניו
ויודעת לקרוא את ברק אישוניו
נפרדת, ופנים מליטה במטפחת
ומיבוק אחרון שמזורים בעורקיו
תפילותיה ליידישע נחת.

עגלה מטלטלת נוסעת הרחק
מי יבין לב הילד ופי תעמק
וואבילויקי. הא-פעם ישוב עוד הביזנה?
המסים מתמלטים, העבר מתנתק
יגדלוהו מסכת וברייתא.

אתם שדופדפתם אל סוף הסיפור
אתם שנולדתם אליו
ודיסינים שהא כה פשוט וברור
וכאילו מובן מאליו.

אתם שזכיתם לעמוד ולכפוף
מול גדלות אין לה קץ ותכלה-
אל תקראו את הסיפור מהסוף
- קראו אותו מהתחלה.

אתם שהגעתם לפרק האחרון
וראיתם מהו כבוד מלכים
אתם שחזיתם בנוסע הארון
רבבות מהלכים ובוכים.

אתם שזכיתם לגעת, לחפוף
לשולל התקופה הגדולה-
אל תקראו את הסיפור מהסוף
- קראו אותו מהתחלה.

ארון הסיפור, יש פרקים בו קשים
דף ליום, דף ליום הוא נכתב
שלאש מאות ומחייסה ושישים
כפול מאה ושבע שנותיו.

וגם אם ראשו השמימה קשור
הסולם אליו ארץ מוצב:
היה היה ילד - מתחיל הסיפור
ילד קטן להוריו.

היה היה ילד, מתחיל הסיפור
רחוק מן העין, רחוק מציבור
וואבילויקי. עיירה קטנה ונידחת
הורים ואחים, מיטה ונמור
ומפילות אם ליידישע-נחת.

אל תקראו את הסופר מהסוף

בעקבות הספר "מנהיג של דור"

עומר דרשני

יש מגבעות ממצא ישיעים המונים על רגליים קמים מרעים גדול הדור והרגש חמים ומציף הוא ועולה השירה ובקעה ריקעים עוד ימים לימי מלך יוספא והשיך לא נפסקה ונגל אחר גל מתגבר וסותף ומקיף הקהל גדול הדור אשר מי שראה בעיניו כתבים, צלמים, האור מחושמל כל הארץ נורה לו אוריים

דריכות באויר, נשימה עצורה לדבריו ממתינים בשקיקה, במורא עוד מעט, מרלזת הוא יחרא בשפתיים רק אחד בקהל עוד רכון על גמרא כי אפשר עוד ללמוד בינתיים...

ואתם, שדכדפתם אל ראש הסיפור וראיתם ראשיתו כי מצער עלה על לבכם בלי ספק אז הרמז מחשבה אחת של מספרו

אתם, הכותבים את סיפור חייכם- אל תשא עינכם למהילה, אל תכתבו את הסיפור מהסוף - כתבו אותו מהתחלה...

אפלולי החדרו ואפל גם הלב והמושך מוחש מושי וצורב זה מוכרח הוא, זה מוכרח הוא ללמוד בינתיים כגיבור משותק על מיטה הוא יושב וכדג שהוצא מן המים.

ופתאום רעיון כבדק שמאיר וולב מתרחב והמוח בהיר- הבידועם הן אפשר לעלות וללמוד בו יספס לתוכו, הנרות שם בעיר וימשיך בענין שעמד בו

בין שורות לבנים מבלית הנר הקירות עירומים והיטה נושר ושמה שם, ושמה מציעה וולשת ופתאום כל הבידועם כולו מומר מומר עם סברה מחודשת.

מומר ולמרות ששתה כבר הנב ואבדה לו ביתו ואבדו גם כתביו אלמוני כאן, מעטים יפקדו את החדר אך חדוה בלב, אך שיריה כל חייו כי הוא חי, כי נמרא על הסטנדר

ואתם שדכדפתם אל סוף הסיפור אתם שגולדתם אליו ודימיתם אולי שיש דרך קיצור וכאילו מובן מאליו.

אתם שזוכים לעמוד ולכפוף מול גדולת אין לה קץ ותכלה- אל תקראו את הסיפור מהסוף - קראו אותו מהתחלה.

נעצות הרחוקות כאלפי שיפורים נעשה כל המין חידודין חידודין כר בשלג, כהלל או על גג בית הכנסת בכל יום חמישי רק שמים עדים לסודה של חולצה מכובסת.

מי ידע אי הורין, לבדו, לבדו את קרעי חולצתי יכסה בידו ולומד הוא, כבר שנה שיושב כאן במדר, מי ידע גורלו, מי ידע עתידו כלום, עיניו נממרא על הסטנדר

ואתם שדכדפתם אל סוף הסיפור אתם שגולדתם אליו ודימיתם אולי יש דרך קיצור וכאילו מובן מאליו.

אתם שזוכים לעמוד ולכפוף מול גדולת אין לה קץ ותכלה- אל תקראו את הסיפור מהסוף - קראו אותו מהתחלה.

תשי"ח רחוב מורדעין, חדר צר כפרחודו מיטות של ברזל וחלון קט לאור מפניזים.

מוכרחים להחשיך את החדרו שיקי חיל כבדים משמשים כמסמור ובלו אור איר ילמד כאן כסדר?

כל הזכויות שמורות למחברת אין להשתמש ללא רשות טל: 02-5711861

